

Kapitola dvacátá šestá

Dny utekly jako voda a byla tu sobota ráno. Slunce pálilo již od samého svítání. Anthony nervózně stepoval před Aliciiným domem, dokud se nenachystala.

„Promiň mi to, nějak jsem se nemohla vymotat.“ Usmála se a políbila Tonyho na tvář. „To nevádí, teď jsem přijel,“ řekl upjatě. „Jsi nervózní?“ „Ne, ne, jen tolik malých dětí, nejsou na ty malý příšerky zvyklej.“ „Neměj strach, uvidíš, že si to budeš užívat.“ Usmála se a nasedli do auta.

Pocitu nervozity se nezbavil ani při vstupu na oddělení kliniky dětské onkologie.

Spolu s Aliciou dostali plášť, roušku a návleky na boty. Na lůžkovém oddělení jednotky intenzivní péče byla nařízena přísná hygiena. Před vstupem do každého pokoje si museli umýt ruce a ošetřit je dezinfekcí.

U každého dítěte se Alicia snažila strávit minimálně deset minut. K některým dětem ji ani lékaři nepustili. Tak alespoň zamávala přes sklo pokoje a nechala jim podepsané fotografie, plakáty a těm nejmenším dovezla plyšové či dřevěné hračky. To vše však musela předem konzultovat s lékaři.

Na standardním lůžkovém oddělení už to bylo jiné. Byly tu děti, které už jen čekali, až je propustí domů. Většina z nich byla plná energie. Měly možnost jít do herny, kde měly k dispozici nejrůznější hračky.

Alicia s Anthonym prošli pokoje, posbírali děti a společně se šli bavit do herny. Skupinka čítala asi dvanáct dětí ve věku od tří do patnácti let.

Svoji návštěvu dvojice zahájila dramatizací veselé pohádky prostřednictvím loutek a maňásků zvířátek. Vážnost pohádky Anthony okořenil svými perličkami, proto hned nabyla humorného rázu. Dvojice dokázala diváky dokonale vtáhnout do děje. Děti se smály téměř od počátku do konce.

Alicia po představení zodpovídala zvědavé dotazy svých obdivovatelů, poté jim vyprávěla, jak to chodí na turné, na koncertech, při nahrávání hudby a podobně. Děti se zájmem poslouchaly a ty nejmenší samozřejmě hned chtěly být, až vyrostou, zpěvačkami a zpěváky.

I na Anthonyho přišla řeč. Svým šarmem okouznil starší dívky, které ho okamžitě zasypaly dotazy, kdo je a jestli nemá přítelkyni.

Některé děti na oplátku dvojici vyprávěly svůj životní příběh o nemoci, která je postihla. Alicia a Anthony si je vyslechli a snažili se je vhodnými slovy povzbudit. Ale už to, že přišli, dodalo dětem sílu. Ve skutečnosti bojovnost dětí dodala sílu jim.

A aby si jen nepovídali, vytáhli ze skříněk několik stolních her. Pro ty menší tu byly kostky, puzzle, panenky, autíčka, stavebnice a všechny možné hračky.

Anthony se nejvíce vyřádl s malými dětmi. Vysypal velkou plastovou krabici s kostkami a naložil do ní předškoláky jednoho po druhém. Dítě sedělo v krabici a Tony je vozil po chodbě.

Sestry měly pozdvižení, jiná sobotní dopoledne obvykle znamenají pohodu a klid u kavičky, ale dnes bylo na nohou celé oddělení.

Děti, které musely zůstat v lůžku, pozorovaly dění na chodbě přes sklo pokoje a velice se pobavily. Dětské křepčení bylo tak hlasité, že do dveří oddělení občas nahlédl lékař nebo sestra z oddělení vedlejších.

Když dvojice před obědem odcházela, děti je nechtěly pustit. Jedno po druhém museli doprovodit na pokoj a loučit se s každým zvlášť.

Po velmi silném zážitku šli na oběd do restaurace v Malibu, blízko u moře. Seděli na terase a ani se jim nechtělo mluvit, jak byli vyřizení. Naobědvali se a poté ještě asi dvě hodinky seděli u zmrzliny a osvěžujících ovocných nápojů.

„Díky, žes tam byl se mnou.“ Usmála se. „Přiznám se, že jsem nad tím celý dny přemýšlel, váhal jsem. Ale bylo to báječné. Zprvu šok, když jsme šli hned na začátku na JIPku, ale bylo to pěkné. Člověku se hned změnil pohled na svět.“ „To určitě ano. Ještě by šlo zařídit návštěvu na oddělení paliativní péče, ale to se přiznám, že jsem neměla odvahu. Znáš se, jak su měkká a nechci svým stresem ublížit miminku.“ „To chápu,“ kývl souhlasně. „Ani já bych na to asi neměl. Ani jsem nevěděl, že tam pouštějí.“ „Třeba k jednomu nebo dvěma případům, ale je to tam hodně přísný. Aspoň v Paříži bylo.“ „Ty se asi tomuhle hodně věnuješ.“ „Když je čas a ta správná nálada... Na taková místa by měl chodit člověk vyrovnaný, bezstarostný, připraven naslouchat a předat energii, podpořit. Tak se cítíš tak unavený, ale příjemně?“ „Totálně vycuclej.“ Vydechl si. „Ale mám z toho dobrou pocit. Dokonce jsem málem sbalil ty dvě patnáctky,“ usmál se šibalsky. Alicia se začala smát. „No jo, na co ty hned nemyslíš! Ale jdeš na to správně, člověk si nesmí domů odnést to špatný a zaobírat se tím. Musíš si odnést ty dobré pocity.“

„Dáš si ještě něco, Ali? Číšník po nás tak hladově pokukuje.“ „Asi ne. Ale prošla bych se po pláži.“ Usmála se a Tony souhlasně přikývl.

Přestože byl nádherný den, Annie ho celý strávila v posteli svého pokoje. Nick si o ni dělal starosti. Nechtěla jít ani do zahrádky ani si hrát se psem. Ať se snažil sebevíc, nic ji nenadchlo.

„Nevím, nějak se mi nic nechce,“ odpověděla smutně. „Nedávno jsem tu viděl povalovat se tvoje starý návrhy. Ani jsi mi je neukázala,“ snažil se Nick najít nějakou aktivitu. Seděl u jejího lůžka. Snažil se vymýšlet nové a nové věci, ale Anna je automaticky odmítala. „Jsou ve skříni v dolním šuplíku, jestli chceš, podívej se na ně. Chtěla jsem je ukázat Alicii, ale pak už jsme se k tomu nedostaly a asi ani nedostaneme.“ „Tak jí je ukaž hned, jak tu zase bude. Bude ráda,“ řekl a vytáhl složku s návrhy, aby si je prohlédl. „Celý týden se mi neozvala. Myslela jsem, že se staví dnes.“ Nick si smutně vydechl. „Víš, Alicia má teď jiný starosti.“ „Snad se nic nestalo s dítětem?“ „Ne, oba jsou pořádku, myslím. Alicia má teď málo času, protože nejspíš začala randit s jedním klukem.“ „S tím Anthonym? Ještě před týdnem říkala, že sou kamarádi.“ „To netuším, jak to mezi nima je, ale pokaždý, když jsem ji tenthle týden viděl, tak byla s ním,“ říkal se sklopenou hlavou. Prohlížel si návrhy, ale stejně myslel na něco jiného. „Nemohu ji nutit, aby pořád chodila za mnou. Má svůj život. A ten kluk je docela fajn. Sice tele, ale je hodný.“ „Jo, to asi je,“ přikývl. „Ale zavolat by ti mohla. Už se ti zmínila o té show?“ a Anna kývla, že o ničem neví.

„Za měsíc Alicia pořádá benefiční koncert na výběr peněz pro dětskou onkologickou kliniku jedné z nemocnic tady v L. A. Bude to v Hiltonu, samá smetánka, aby vybrala co nejvíc. Bude zpívat ona, ten její kamarád s kapelou, já s Gravediggers a další známí. Měla

takovej nápad, že by tam mohli přijít i lidi, kterých se nemoc přímo dotkla a že by o své zkušenosti promluvili. Divím se, že ti o tom ještě neřekla.“ Anna sraštila obočí. „Nikomu šaška dělat nebudu, je to moje věc!“ Nick si vydechl. „Tak to není. Chtěla, aby ses zúčastnila show jako host, že by sis poslechla ty ostatní, že by ti to mohlo pomoci. Myslela to dobře. Znáš ji, jaká je. Myslí si, že když budeš o problému donekonečna mluvit, že se ti uleví a problém se vyřeší sám. Je v tomhle dost akční.“ „Ale ty z toho moc nadšený nejsi, že bych měla jít s tebou. Jinak už bys mi to dávno nabídl.“

Nick zavřel složku s návrhy. „Po pravdě, nejsem. Ale ne proto, že bych tě tam nechtěl, naopak, vždycky když jsi mě doprovázela, bylo to skvělé. Ty jsi dáma, máš vytříbené chování, všichni lidi ve společnosti tě vždycky obdivovali. Spíš se bojím toho, že se ti může něco stát.“ „Ale prosím tě, copak to může být horší?“ „Nebylas mezi lidmi měsíce, budeš pod velkým stresem. Navíc máš oslabenou imunitu. Byl bych radši, kdybys to sledovala z bezpečí domova.“

Do toho mu zazvonil telefon. Volal mu Ray-C. „Omluv mě,“ řekl Nick a odešel z jejího pokoje.

Z bezpečí domova. Zopakovala si pro sebe. To určitě. Nevěřím ti ani slovo. Něco na tom určitě bude, když jednou v zápalu hádky Alicia řekla Nickovi, že mě tu drží pod zástěrkou „bezpečí domova“, aby si mohl v klidu žít svůj život. Ta jeho přehnaná starostlivost... Možná to jen hraje, abych se mu nepletla do života. Měla bych jít? Znovu do společnosti, mezi prominenty, promluvit s váženými hosty, reprezentovat svého manžela, být mu po boku... Ale co když už o to nestojí?

Alicia a Anthony se ruku v ruce procházeli po pláži při západu slunce.

„Ještě jednou děkuju, žes mě doprovodil.“ Usmála se. „Su zvěďavej na tu show, jak to bude probíhat a tak.“ „Přiznám se, že se těším, až to budu mít za sebou,“ svěřila se. „Až si vydechnu s tím, že to klaplo.“ „No počkej, pak ale budem pařit. Trsám, trsám!“ „Od kdy, prosím tě?“ „No furt.“ A začal nemotorně pohupovat boky. Alicia se začala smát. „Bez urážky, ale tohle není tanec.“ „Ne?“ A přidal nemotorný pohyb rukou ze strany na stranu. Alicia se smála ještě víc. Anthonymu se líbil její smích. Proto přidával další blbinky.

Dnes byla opravdu šťastná. Opustila ji každodenní křeč a smutná nálada. Díky těmto nevinným radostným okamžikům pomalu dosahovala toho přesvědčení, že brzy bude schopna nechat Nicka jít.

Kapitola dvacátá sedmá

V pondělí se všechny účinkující kapely sešly v kongresovém sále hotelu *Hilton*. Dnes se konala první generální zkouška benefičního večera. Technici instalovali světla a podium.

Zvukaři právě zapojovali elektrické nástroje pro kapelu Julien-B, která měla večer zahájit spolu se svým hostujícím zpěvákem.

Personál hotelu chystal stoly a zasedací místa, aby se organizátoři přesvědčili, že se tam počet hostů skutečně vejde. Aliciiny asistentky a asistenti z organizace *Music To Heal* pobíhali po sále a kontrolovali personál, aby vše bylo na svém místě.

Sama Alicia byla v zákulisí spolu se skupinkou asi desetiletých dětí ze sdružení, které fungovalo při onkologické klinice jako respitní centrum. Malovaly kulisy k pohádce, jejíž dramaturgizaci děti cvičily s dobrovolnickým týmem. Jednalo se o alegorický příběh o boji malé holčičky s rakovinou, nad níž po dlouhém a vyčerpávajícím zápasu zvítězila.

Julien-B měli každou chvíli začít hrát, chyběl však jejich hostující zpěvák. Jak bylo u něj zvykem, zaspal a pak to rychlými kroky doháněl.

Cestu na podium vzal přes zákulisí, kam vrazil tak roztržitě, že nohama převrhl několik plechovek s barvami a ještě se prošel po výkresu, než stačil zabrzdit. Zaklel několik sprostých slov, protože jeho černé Conversky byly rázem fialovo žluté a jeho černé džíny nesly výrazně žluté skvrny. Dvě holčičky, jejichž výkres Chuck pošlapal, se na něj smutně podívaly. Zvuk padajících plechovek vytrhl z práce všechny děti, dobrovolníky i Aliciu, která se hluboce podívala.

„Chucku?“ „Promiňte, spěchám na plac. Poslední, co bych tu čekal, je banda malých svišťů při výtvarné výchově,“ řekl nervózně. Alicia vstala od výkresu a přiblížila se k Chuckovi. „Nemusíš spěchat, teď hrají Julien-B.“ „No právě. Musím letět.“ A zbrkle se rozběhl. Alicia ho ale zadržela. „Počkej, to ty seš ten hostující kamarád?“ „No... Asi jo.“ Pousmál se nejistě. Alicia byla též v rozpacích. Pak se pousmála: „Tak tedy hurá do práce.“

Alicii to ale nedalo a schválně se šla na zkoušející kapelu podívat. Kapela se chvíli domlouvala, než začala hrát. Před podiem stál Nick se založenýma rukama. Také byl zvědavý na jejich výkon. Když ho Alicia uviděla, nejprve se chtěla vrátit, ale Nick ji zaregistroval díky zavrzání těžkých dveří. Alicia se zhluboka nadechla a postavila se vedle něj, aby to nevypadalo, že se mu vyhýbá. Kapela měla intenzivní nástup. Kytary, bicí a Chuckův rockový chraplák jako jedna velká jednota. Ze silné písničky ale nebyl problém přejít na ploužák s doprovodem na akustickou kytaru.

„Sou skvělí.“ podotkla Alicia. „Blázníš?“ zvedl obočí. „Sou naprosto famózní! Ale to ještě není všechno, maj hodně nadupanej repertoár.“ „Tys věděl, že s nima Chuck zpívá?“ „Viděl jsem je zkoušet u Chucka doma.“ Alicia se zamračila. „Hm, to je hezký. Takže s tebou se baví, ale se mnou ne. Krása.“ řekla ironicky. „Má strach, že mu nakopeš zadek.“ „Jo, to bych asi měla udělat.“ „To abych raději vyklidil pole,“ podotkl s úsměvem. Alicia se uvolnila a usmála se. „Neboj, budeš hned druhý v pořadí.“ A otočila se k němu čelem. Nick udělal smutné oči: „Takže už se nezlobíš za ty slunečnice? Nevěděl jsem, že je nesnášíš.“ Alicia si zhluboka vydechla. Nick to pořád nepochopil. Ale neměla sílu mu to vysvětlit a vracet se k tomu. „Víš co, Nicku, půjdu do toho.“ „Do čeho?“ „Do té písničky pro Annie. Nazpívám ji s tebou.“ „Opravdu?“ rozzářil se. „A nevdá ti to?“ zeptal se opatrně. Alicia si unaveně vydechla. „Dones mi text, ať se ho můžu učit. Budu v zákulisí s dětma.“ A odešla. Nick se vítězně usmál.

Hodinu před svojí zkouškou čekala Alicia v maskérně, až se uvolní nějaký vizážista a nalíčí ji. Každou chvíli se s povzdechem podívala na hodinky. Nešťvalo ji ale, že na ni nemá nikdo čas, šťvalo ji to, že tu měla být Katie.

Byla jsem k ní sprostá. Pomyšela si. Nezasloužila si takový silný slova, i když mě šťve, že se mi pořád snaží dávat nějaký rady. Ale myslí to dobře a ve všem, co říká, má pravdu. Povzdechla si a znovu se podívala na hodinky.

„Tak kdepak je ta hlavní hvězda dne?“ Ozval se zvučný ženský hlas, když se rozletěly dveře maskérny. Rychlými kroky do nich vešla švitořivá Kate s velkou brašnou na pravém rameni.

„Katie!“ rozzářila se Alicia. Vizážistka si začala vybalovat na stolek, u kterého seděla Alicia, své kosmetické a kadeřnické potřeby. „Vůbec jsem nepočítala s tím, že dojdeš.“ řekla Alicia opatrně. „A proč bych nedošla, byly jsme přece domluvené, nenechám tě ve štychu.“ „No po tom všem ošklivém, co jsem ti řekla... Nezasloužím si, abys mi pomáhala.“ „I dobří přátelé se někdy pohádají. To ale neznamená konec přátelství. Mělas pravdu, neměla jsem se ti plést do života, je to tvá věc. Měla jsem prostě strach o bráchu. Těžko se zamilovává, ale ještě hůř se odmilovává,“ povzdechla si. „Ale jsem ráda, že jste si to už vyříkali.“ „Měli jsme si to vyjasnit už dávno.“ dodala Alicia. „A jak to vlastně teď vidíš?“ „Jako mezi mnou a Tonym? Zatím nijak závazně, prostě jsme si řekli, že spolu budeme trávit čas a uvidíme.“ usmála se Alicia. „Tak trávit čas? Takhle se tomu dneska říká?“ pousmála se šibalsky Kate. „Nevím, kam tím míříš,“ začervenala se Alicia. Katie ji ještě chvíli provokovala, ale pak se dala do líčení a česání.

Když nalíčená a načesaná Alicia přišla na podium ke své kapele, už tam na ni čekal Nick s textem svojí milostné písně.

„Rád bych si to zkusil ještě dneska,“ řekl a zaujal pozici u kláves. Alicia si pročítala text. Nadšená z toho dvakrát nebyla. Chtěla jen sama sobě dokázat, že jí nevadí, když Nick vyznává city své ženě skrz ni. Tvářila se, že jsou jí ti dva lhostejní. Ale pravda uvnitř byla jiná. Čím hlouběji se Alicia nořila do významu textu, tím více ji bodalo u srdce. Na povrch ale nesmělo vyplout ani smítko, ani slzička. Nick hrál melodii písně na klávesy a zazpíval refrén, aby Alicia věděla, jak to má znít. Ve skutečnosti ale přemýšlela nad Nickovým vyznáním.

Musel ji nesmírně milovat. Proč ale jezdil na tak dlouhá turné? Měsíce odloučení, nevyslovený stesk a pak setkání, kdy si najednou neměli co říct. Přitom bylo toho tolik co vyprávět. Čím déle byl pryč, tím hůře se říkalo: miluju tě, chybíš mi. Proč ale jezdil pryč, když si dobře uvědomoval, že tak zabijí svůj životní vztah? Bylo pro něj těžké setrvat ve svazku? Sdílet jednu identitu s tím druhým? Dusil se snad v jejich manželství už dříve, avšak nechtěl si to přiznat, protože ji tolik zbožňoval? Anebo hluboko pod povrchem bublalo ještě něco víc? Něco dávno, dávno před jejich sňatkem? Jeho story o velké lásce vždy začíná slovy „Na střední škole...“, ale nikdy ne „Co jsme se vzali...“ Co se mezi nimi stalo?

„Tak a teď to zkus ty,“ řekl Nick. Alicia sebou trhla. Vyrušil ji z jejího rozjímání. „Zahraju předehru a ty začínáš refrénem.“ „Počkej, promiň, zazpíváš mi to ještě jednou? Začetla jsem se do textu. Je to hodně silný.“ Nick si vydechl. „Podívej, jestli ti to dělá problémy, tak toho necháme.“ „Proč by mi to mělo dělat problémy?!“ Zavrtěla hlavou rozpačitě. „Chtěla jsem si to jen dočíst do konce. Začneme tedy.“

Nick začal hrát předehru, ale Alicia se přidala příliš brzo. Ani se jí nepodařilo trefit do rytmu. Nick přestal hrát a naštvane vydechl: „Znovu.“ Ale ani napodruhé se to nepovedlo. Alicia začala být nervózní. „Promiň, ale zrovna od tebe bych čekal víc profesionality. Jsi skvělá zpěvačka, tak se prosím soustřeď. Je to pro mě důležitý.“ „Ale jistě, jak jinak,“ procedila mezi zuby.

Pak se sálem rozezněl pískot. Nick byl opět vyrušen z hraní. Alicia se otočila a uviděla Anthonyho s jeho přáteli u východu. Uviděla je opravdu ráda, až si s úlevou vydechla.

„Tak kde seš?“ zavolal na ni Anthony. „Padla! Dem se najest, pojd' s náma!“ „Počkejte, ještě nemůžu, máme zkoušku,“ odpověděla mu.

„Klidně běž,“ sklopil oči Nick. „Stejně už se na to nesoustředíš. Zkusíme si to, až to začneš brát trochu vážně,“ dodal jízlivě. „Možná by se mi líp soustředilo, kdyby ses nechoval jak starej fotr,“ oplatila mu. „...a ty jako rozmazlenej pubertální fracek!“ Alicia se zhluboka nadechla. Chtěla mu něco říct pěkně od plic.

Ale to už mezi ně vstoupil Anthony: „Hej, hej, lidi, na ostro hrajem za necelý tři tejdny, nervy tečou, ale myslíte na ty děti a hlavně na ty sympatický zelený papírky, který dostanou díky naší spolupráci.“ A to poslední slovo zdůraznil. Alicia dýchala jako lokomotiva. Nick se na ni škaredě díval. Po chvíli se otočila na podpatku a dvojtými kroky odklapala do své šatny.

„Parchant!“ Práskla dveřmi šatny. „Prej až se budeš soustředit, s kým si myslíš, že jedná?! S nějakým debilem?! Tak se může bavit s tou svou bandou muklů a ne se mnou!“ A těžce usedla na židli. Anthony ji pozoroval opřený o stěnu. „Nevěděl jsem, že máte společnou písničku.“ „Taky, že nemáme! Může bejt rád, že jsem mu na to z dobrý vůle kývla. On dobře ví, že kdyby měl oslovit nějakou cizí zpěvačku, že ho to přijde pěkně draho a on si momentálně moc vyskakovat nemůže. Ztratil nároky na autorský práva holydiverskejch písniček, s tím soudem to taky není růžový a teď vrazil spoustu prachů do novýho projektu. Dobře ví, proč oslovil mě!“ zuřila. „Je to bezpáteční, vypočítavej hajzl!“ „Takže tys nakonec přijala jeho návrh zpívat písničku pro Annu? Ty seš blázen,“ zavrtěl hlavou. Pořád stál u zdi se založenýma rukama.

„Takhle se mnou jednat nebude!“ vstala a řítla se ke dveřím. „Kam jdeš?“ „Za Nickem, jdu mu říct, ať si najde někoho jinýho.“ A vyletěla ze dveří jako namydlený blesk.

Všichni zúčastnění už měli padla, v kongresovém sále hotelu nebylo ani živáčka. Světla nad stoly byla zhasnutá, jen na podiu se svítilo.

U kláves ještě stále seděl Nick. Hrál písničku o nešťastné lásce. Ale o té druhé. O té, která přišla jako blesk z čistého nebe, která ho natolik uhranula, až padal do mdlob. O té, která rozzářila jeho zatemnělé srdce a kalné oči. O té, od níž musel příliš brzy své rozzářené oči odvrátit a plamen ve svém srdci uhasit. A zbylo mu opět tápání v temnotě.

„Co to hraješ, strejdo?“ Přicupitala k němu asi pětiletá holčička. Oddělila se od ostatních dětí, které v zákulisí dokončovaly své výkresy. „Písničku o slečně, kterou mám rád,“ pousmál se bolestně. „A jí se něco stalo?“ vyzvídala holčička. „Je taky nemocná?“ „Ne, proč?“ A posadil si ji na klín. „Tak proč jsi tak smutný?“ „To je složité, beruško.“ „V pohádkách lidi, kteří se mají rádi, jsou šťastní, není to složité,“ řekla. „Jenom že svět dospělých není jako v pohádkách, bohužel,“ povzdechl si.

„Chceš si zahrát?“ Usmál se na ni. Nikdy v životě ji neviděl, ale v ten moment mu její prosté dětské švitoření zvedlo náladu. Prohlížel si její kaštanové copánky a baculaté tvářičky. Okatá princezna se na něj šťastně usmívala. *Čím sis asi musela projít.* Pomyslel si. Došlo mu, že zřejmě patří ke skupince dětí, které v minulosti bojovali s rakovinou. A jak si ji tak prohlížel, začal si představovat, jak asi jednou bude vypadat jeho dítě. Bude to holka nebo chlapec? Komu bude více podobné? Bude ho moct vůbec vídat? Chtěl by ho toho tolik naučit – malovat, hrát na klavír, na kytaru... *Být při jeho prvním zoubku, prvním krůčku a vůbec být u toho, když poprvé otevře oči. Dítě je největší dar od života. Měl bych bejt sobec a ten dar přijmout se vším všudy. Nedívat se nalevo, napravo a ani dopředu nebo dozadu. Prostě nést zodpovědnost za to dítě se všemi následky, které z toho vyplynou.*

„Palomito!“ Oslovila holčičku Alicia, která stála vzadu za reprobodnami už delší dobu. Holčička se usmála a seskočila Nickovi z klína. Běžela jí rovnou do náručí. „Paní vychovatelka tě všude hledá, musí vás odvést zpět do centra.“ „Strejda Nick mi hrál na klavír!“

„Zítřka můžeme pokračovat.“ Usmál se na ni. Dívka zamrkala svýma velkýma očima a utekla do zákulisí. Nick s Aliciou se za ní dlouho dívali.

„Má vzácný druh leukémie. Už dvakrát jí implantovali dárcovskou dřev. Bez výsledku. Její rodina už nemá peníze na léčbu, musí žít další čtyři děti.“ Vydechla Alicia utrápeně. „Můžu nějak pomoci?“ zeptal se Nick. Alicia zakroutila hlavou: „Její rodiče jsou příliš hrdí. Raději se zadluží do pátého kolena, než by přijali peníze jako dar. Jsem sice domluvená s doktorem, ale je těžké dělat za jejich zády něco, co si nepřejí.“ „To by mi bylo jedno, hlavně, že jí to pomůže,“ podotkl. „Nejhorší je, že takových dětí jsou tisíce,“ povzdychla si. Chvilí bylo ticho. Žádná slova, žádné myšlenky. Jen vykřičené ticho.

„Uznám ho za svoje,“ zavřel oči Nick. „Koho?“ Zvedla hlavu. „Naše dítě. Veřejně se k němu přihlásím a přiznám mu práva, který mu patří.“ „To nemůžeš, Annie...“ „- Annie mi odpustí,“ přerušil ji. „Nadá mi do bastardů, do hajzlů, pak mi řekne, že se diví, že nemanželské dítě mám jen jedno, ale pak mi odpustí.“ „Seš si tím tak jistý? Zničí ji to.“ Nick ji chytil jemně za ruce a podíval se jí hluboko do očí. „To už nech na mě. To malý bude mít moje příjmení a veškerou mou lásku, kterou si právem zaslouží.“ Myslel to upřímně. Jeho oči nelhaly. Alicia nejistě pokynula hlavou, že souhlasí, ale měla velké obavy, co jeho rozhodnutí přinese. Ještě chvíli se nechala hladit na konečcích prstů. Úplně zapoměla, že mu přišla vynadat. Chvilí se mu mlčky dívala do očí a chvilí na jeho velké ruce, které svíraly její drobné prstíky. Ustaraně se na něj usmála. „Nějak to dopadne,“ řekl, aby ji uklidnil. Ukazovákem pravé ruky jemně navinul pramen jejích medových vlasů, které si prohlédl.

„Ehm, hm,“ zachrchlal záměrně nahlas Anthony, který stál pod podiem.

Nick si vydechl a přestal se Alicii dotýkat. „Musím už jít.“ „Jo, jo.“ Vzdálil se od ní. Postavil se zády k ní a Anthonymu, začal si bezmyšlenkovitě rovnat noty na klávesách. Alicia ještě chvíli postála, čekala, že se třeba otočí a rozloučí se. Ale Nick nic. „Tak já jdu,“ řekla. „Hm,“ odpověděl stále otočený. Ještě chvíli ho pozorovala. Pak si rozpačitě dala pramen vlasů za ucho a šla k Anthonymu.

„Tys mu to ale nandala!“ řekl ironicky Anthony, když vyšli ze sálu. „Úplně šel z tebe strach.“ Alicia se na něj s povzdechem podívala: „Nastaly nečekané okolnosti.“ „Jaký? Udělal na tebe smutný voči a tys vyměkla?“ „Chtěla jsem mu to vytmavit, ale učil hrát na klavír jednu malou holčičku z centra. No a pak mi řekl, že naše dítě uzná za svoje, až se narodí.“ „A ty tomu věříš?“ procedil Anthony. „Tak snad z tohohle se vítr nedělá. Je to závazek na celý život. Jo, věřím mu to.“ „Takže mu dá svý příjmení a co bude dál? Jednou za měsíc pošle tučnej šek na tvou adresu?“ „Neřekl sice, co bude s náma dál, ale věřím, že bude mít zájem se s ním vídat.“ „Promiň, Ali, ale já nevěřím tomu, že má koule na to říct o vás Anně.“ „Řekl mi, ať to nechám na něm. A je to fakt, moje starost už to není. Tohle je jeho boj.“

„A jak je náš boj?“ Podíval se jí do očí. Pomalu se zastavili v chůzi. Alicia sklopila oči k zemi a pak řekla: „Nechme to otevřené.“ „Aha, takže teď, když je Matsuda za hrdinu, tak mě nepotřebuješ,“ řekl našťavaně. „To není pravda...“ chtěla si ho udobřit. Ale mladý muž přímo zuřil. „Víš co, dej mi vědět, až tě zase podrazí, jo?! Třeba nikoho zrovna nebudu mít, když je to tak otevřené!“ zvýšil hlas a ráznými kroky odešel.

Druhý den ráno Anna zastříhávala růžový keř. Pěkně pomalu a kreativně, aby dostal určitý tvar, který měla v hlavě.

Pomalými kroky k ní přicházel Nick. Asi dva metry za ní se zastavil a chvíli ji pozoroval. U toho si uspořádával myšlenky, co jí řekne. Pak si odchrchlal na kuráž.

„Myslíš, že je to dobrý?“ odstoupila Anna od keře. „Nebo to mám zastříhnout ještě tady dole?“ „Ann, přemýšlel jsem...“ „Jo, chtělo by to ještě šmiknout dole.“ „Ann, můžeš chvíli?“ přiblížil se k ní. „Přemýšlel jsem o Alicii, je to kamarádka, říkal jsem si, jak bych jí pomohl.“ „Proč, Alicia má nějaké problémy? Myslela jsem, že je šťastná s tím novým amantem,“ odpověděla bleskově. Nerada se s Nickem bavila o jiných ženách a zvláště ne o Alicii, protože cítila, že jejímu manželovi není tak úplně lhostejná. „Anthony je děcko. Alicia potřebuje chlapa, její dítě potřebuje otce, vzor, vychovatele. A ne pubertáka s naušnicí v uchu.“ „Tak se nabídl samaritán Matsuda.“

„Chci dát jejímu dítěti své příjmení.“ „A proč jako?!“ Podívala se na něj vyčítavě. „Ať se o jejího parchanta postará ten, co jí ho udělal. Nevidím důvod, proč by ženatý chlap ze spořádané rodiny měl dávat svý příjmení cizímu děcku. Vždyť ji sotva znáš!“ „Ty ji taky sotva znáš a úplně sis ji zamilovala.“ „Zmýlila jsem se v ní.“ Zamumlala a začala rozpačitě stříhat keř. „Nezmýlila, tebe jen štve, že ji nemá jenom pro sebe. Že má svůj život.“ Anna se otočila a zlostí našpulila rty: „Ano, Nicku, že ona má svůj život, celý život před sebou. Je krásná, chytrá, může mít chlapa, na kterýho si jen ukáže, tak opravdu nevidím důvod, proč bys ji měl ty zachraňovat, nemáš absolutně důvod!“ „A co když chci?“ řekl a Anna zmlkla. „Spolu mít děti už asi nebudeme a ty víš, že jsem po dítěti vždycky toužil.“ „Není dne, kdy mi to nezapomeneš vytknout,“ namítla. „Adoptuju ho. To dítě potřebuje otce a já potřebuju dítě. Už jsem se rozhodl.“ „Nikdy! Buď já, nebo to děcko. Vyber si. Chceš skandál z rozvodu? Jak chceš.“ A rychlými kroky odešla do domu.

Nick si promnul oči. *Tak tohle asi nebyla ta správná cesta...*

Jednoho dne Alicia seděla v kongresovém sále hotelu *Hilton* a pozorovala děti z centra, jak nacvičují dramatizaci alegorického příběhu. Seděla u stolku, popíjela džus a spokojeně hladila své břicho. Byla na začátku pátého měsíce a už to na ní začínalo být vidět. Těšila se na následující poradnu u lékaře, protože se měla dozvědět pohlaví dítěte. Jak pozorovala děti, přemýšlela, jak asi její malé bude vypadat. Každé dítě je jiné, liší se vzhledem, temperamentem, avšak mají jedno společné – zaslouží si veškerou lásku na světě.

Ale od fantazie ji vyrušil telefonát. Velice se podivila, kdo jí volal, tak raději vyšla na chodbu, aby nebyla rušena.

„Ahoj,“ pozdravila nejistě.

„Ahoj, Ali, tady Anna. Doufám, že neruším, jistě máš spoustu práce s tím zařizováním.“

„To mám, ale chvíli si najdu. Povídej.“

„Tak to jsem ráda. Chtěla bych tě pozvat na kávu, už jsme se tak dlouho neviděly...“

„To ano, ale...“

„Co bys řekla zítra ve dvě?“ Nenechala se odbýt. „Budeme mít spoustu klidu a času na povídání. No musíš mi vyprávět o svém novém příteli,“ říkala nadšeně.

„No, zas toho není moc co vyprávět.“ Snažila se vykrotit.

„Ale určitě je. Tak tedy zítra ve dvě. Pa, pa.“ A položila hovor.

Alicia si zhluboka vydechla. Chtěla pomaličku zpřetrhat kontakt s Annou, ale očividně to nebylo možné.

Ale co tak najednou? Vrtalo jí hlavou. Skutečně ji zajímá můj vztah s Anthonym nebo je v tom něco víc? Pochybuju, že ji zajímá babské tlachání a bezduché řešení vztahů, Anna taková není. Co mi asi chce říct?

A jak Alicia slíbila, navštívila na druhý den Annu.

Ta ji s širokým úsměvem uvedla do zahrady ke stolku do stínu pod palmami, kde se chladil i pes Buddy. Anna poručila hospodyni donést ledovou kávu pro obě.

„Slyšela jsem, že máš nového přítele,“ předstírala zájem Anna. Alicia se začervenala. „Tony není můj přítel, máme otevřený vztah.“ „To by mě zajímalo, jak takový otevřený vztah vypadá,“ zamrkala. „No,“ vydechla si rozpačitě, „chodíme spolu ven, trávíme spolu čas... Prostě poznáváme jeden druhého,“ usmála se Alicia a napila se kávy. „Nikoho teď na vážno nehledám. Ten chlap by mě musel hodně přesvědčit, abych se pustila do vážného vztahu. Nechci, aby moje dítě bylo svědkem, že se u maminky střídají tatínci.“ „Jasně, navíc když už jednoho adoptivního tatínka mít bude, tak aby v tom neměl, chudák, zmatek.“ pousmála se.

Alicia svařila čelo: „Adoptivního tatínka?“ „A,“ odložila kávu, „ty o ničem nevíš? Doufám, že jsem něco neprovalila...“ „Nerozumím,“ říkala nechápavě. „Myslela jsem, že jste domluvení, že to víš.“ „Co mám vědět?“ „No, že Nick chce adoptovat tvoje dítě.“ říkala klidně a nevinně. „Prosím?!“ zdůraznila Alicia. „No, nedávno za mnou přišel s tím, že by ti chtěl pomoci, znáš Nicka a jeho snahu spasit celý svět... Tak že by chtěl adoptovat tvoje dítě, aby mělo otce, když je jeho skutečný otec neznámý.“ „Adoptovat?!“ zdůraznila znovu. „Je to nesmysl, že?“ pousmála se falešně. „Ale vážně jsem myslela, že o tom víš. Říkala jsem mu, že ty seš soběstačná, že nepotřebuješ s dítětem vychovávat ještě chlapa. Navíc se to nehodí, aby ženatý chlap adoptoval cizí dítě, no jak by to vypadalo? Poslední dobou naší rodinou otřáslo hodně skandálů,“ říkala Anna zdvořile. Ve skutečnosti měla tenhle rozhovor předem dobře promyšlený. Alicia nebyla schopna slova, myslela, že se Nick konečně přizná, ale zase to kulantně zahrál do outu. „No, to my ještě vysvětlí,“ řekla Alicia. „Raději mu nic neříkej, myslel to dobře. Nick a jeho jednání pro vyšší dobro, přece ho znáš.“ „Právě proto.“ Namítla naštvane. Anna se jen pousmála a dopila svoji kávu.

Nick byl ve studiu se svými kumpány, kde nahrávali další song. Od té doby, co se k nim přidal bubeník Black, šla jejich spolupráce jako po másle. I Nick začal být s výsledky spokojený a nejen s těmi pracovními. Začal své kolegy vnímat z jiného úhlu pohledu, možná v nich začal nacházet i přátele.

Zrovna nahrávali novou skladbu a velice se u toho bavili. Nebáli se ani experimentovat s elektronikou. S nápady byli naladěni na jedné vlně, proto jejich práce tak odsýpala.

Avšak v pozdních odpoledních hodinách je vyrušilo rázné zaklepání na dveře. Nick otevřel dveře.

Za nimi stála Alicia a s přivřenýma očima se na něj ostře podívala. Nick ji pozval dál. „Rád tě vidím, přišla sis nás poslechnout?“ A otočil se bokem, že jí představí kolegy. A na jeho nastavenou tvář rázem přistála štiplavá facka. „Srabe!“ vmetla mu do očí.

Ostatní chlapi si na znamení soucitu pohládili tvář za něho.

„Za co to bylo, zlatíčko?“ podivil se. „Ty dobře víš, za co! Prej adoptovat! Víš, jak jsem před Annou vypadala?! Jak kdybych svý dítě na potkání rozdávala každému chlapovi

s nápísem: *Chcete mě?*“ „Aha to,“ pohladil si tvář. „Přísahám, že jsem přemýšlel celou noc, jak jí to řeknu. Je to jedinej způsob, jak bejt legálně s váma dvěma.“ hájil se. „Proto na hromadu lží nabaluješ další lež?!“ Zvyšovala na něj hlas našťvaněji a našťvaněji. „A co jsem jí měl podle tebe říct?!“ vypěnil. „No co asi?! Pravdu! A ne to dělat horší a horší! A já byla u toho jak největší kretén!“

Chlapi nestíhali při jejich slovní přestřelce otáčet hlavy.

„Dobře víš, že jí nemůžu říct pravdu!“ „Tak proč mi dáváš pořád falešný naděje? Můžeš bejt jen s jednou z nás, tak proč se snažíš za každou cenu udržet obě?“ „Protože vás potřebuju obě! Nemůžu ji opustit.“ „V tom případě mě nechej jít.“ „Alicio...“ Chytil ji jemně za paži, ale ona se mu vysmekla. „Nech mě jít, Nicku! Od teď nebudu s tebou řešit nic jinýho než pracovní věci. A až skončí ta show, půjdeme si každý po svém,“ řekla mu rázně do očí a on se opět namíchnul: „Alespoň budeš mít víc času na toho druhýho!“ „Tak tohle nebudu poslouchat!“ Otevřela dveře, že odejde. „Ty mi máš tak co vyčítat! Doma ťuťu ňuňu se svou ženuškou a sotva práskneš dveřma, už to zkoušíš na mě!“ „Já že to na tebe zkouším?“ začal se vykrucovat s dávkou ironie. „To ty se přede mnou promenáduješ v sexy uplých džínách a tričkách s výstřihem! A když se ohneš, o těch tangách ani nemluví.“ „Teď alespoň vím, kam se mi díváš, ty prase! Sbohem!“ a práskla dveřmi.

Nick zuřivostí zafuněl a dveře otevřel: „Měl jsem to nejdřív probrat s tebou, fajn, ale tohle je naposledy, co třískáš s dveřma máho studia!“ A zabouchl.

Jelikož na Aliciiné straně dveří byla místo kliky koule, musela zaklepat, aby jí Nick otevřel.

„Se cejtíš na koni, ha?! Neznamená, že když seš chlap a je ti o deset víc, že se mnou budeš orat, vláčet! To zkoušej na svý děvky, já se tě nebojím!“ a důrazně zavřela.

Nick obratem otevřel: „Svého času jsi nebyla o nic víc, než moje děvka, tak se tu laskavě nepovyšuj!“ a zabouchl.

„Yo, tak to bylo hustý!“ řekl Takbir. „Totálně!“ odpověděl Shia a plácli si. „Za to mě zabije,“ řekl Nick a čekal, až Alicia znovu zaklepe.

A taky že zakleपालa: „Otevři, ty parchante, slyšíš?!“

Nick si dával dlouho na čas, což Aliciu ještě víc vytočilo. Šla do vývrtky. Nick otevřel a funící Alicia se nadechla.

Ale v momentě, kdy chtěla něco neslušného říct, Nick na ni chrstl půllitr vody, aby se zchladila. Alicia si z obličeje oddělala mokré vlasy a rozdýchávala své rozčilení. Nick se na ni chvíli díval. Poté raději zavřel dveře.

Za chvíli šel po chodbě Chuck. „Nevěděl jsem, že venku prší.“

Alicia se na něj vražedně podívala, zadupala a rychlými kroky odešla z budovy.

Chuck se jen se smíchem za ní otočil a zaklepal na Nickovy dveře.

„Právě jsem si podepsal rozsudek smrti,“ konstatoval Nick, když utěrkou utíral krýgl. „Bro‘,“ zeptal se Takbir, „je tak divoká aj v posteli?“ Nick se šibalsky usmál: „Ještě divočejší.“ A s Takbirem si plácli.

„Je to parchant!“ rozčilovala se Alicia v salonu u Kate. Tam už našťestí žádné zákaznice nebyly, tak si mohla pořádně zanadávat. Ručníkem si vysoušela vlasy a poté si setřela rozmazané líčení. „Víš,“ smála se Katie, když jí Alicia vyprávěla o své hádce s Nickem, „překvapuje mě, že se tomu pořád ještě divíš. Nick je notorickej lhář a je jedno, jestli lže v dobré víře, prostě lže. Anna není blbá, musí tušit, že něco mezi váma je. A když pronesl tu

blbost s adopcí... Vždyť je to do očí bijící.“ „Právě proto,“ souhlasila Alicia. „Anna mi nezavolala z ničeho nic kvůli bezduchému tlachání. Měla to promyšlený. Zavolala mi, aby mi řekla o Nickově nápadu a tím ze mě udělala idiota. Nechápu, proč jí už neřekne pravdu, místo těchto trapných pohádek.“ „Nick je srab,“ řekla Katie. „Na tvém místě bych už jí to asi řekla sama. Nevyržela bych to,“ pokrčila rameny. „A co jí mám říct, Kat? *Čekám dítě s tvým mužem?*“ „Je jedno, jestli jí to řekneš ty nebo Nick, výsledek bude pořád stejný.“ „To máš pravdu,“ povzddechla si Alicia. „Zkusím nad tím popřemýšlet.“

Když Nick přišel večer domů, Anna ho čekala v obývacím pokoji. Letmo si prohlížela časopis. Víc, než bulvární plátek ji ale zajímal výraz v Nickově tváři. Nick vešel, a když ji uviděl v křesle, dal oči v sloup a mířil ke schodišti.

„Taky tě zdravím, miláčku,“ řekla Anna s výsměchem. Nick se zastavil. Krev v něm jen vřela. „Vyhrálas. Aliciino dítě adoptovat nebudu. Spokojená?“ „Ale jak to? Rozmyslel sis to?“ Nasadila nevinný tón. Nick se k ní přiblížil: „Dosáhl svého, máš bod. Fajn. Ale nedělej ze mě pitomce, dobře vím, žeš to Alicii vyžvanila.“ Anna zavřela časopis. „Ať už je to mezi námi jak chce, pořád seš můj manžel. Na světě je plno svobodných chlapů, tak ať si uloví jednoho z nich.“ Nick se postavil přímo před ni a konferenční stůl. „Přestaň laskavě se mnou manipulovat, už jsem pro tebe obětoval dost!“ hrozil jí prstem. „Aspoň jednou v životě mi dopřej nějakou radost!“ „Radost?!“ zvýšila hlas. „Ty blázne, víš, co tím způsobíš?! Bude nás propírat bulvár, lidi si na nás budou ukazovat...“ Nick se vytočil a v návalu adrenalinu převrhl skleněný konferenční stůl, který se roztříštil na tisíce kousků. „Nezáleží mi na ostatních! To dítě je můj život a já nedovolím, aby se mezi mě a něj někdo stavěl. Nikdo, rozumíš?!“ řekl výhružným tónem a odešel.

Anna rychle dýchala. Když plánovala svoji hru, netušila, jak moc Nickovi na tom dítěti záleží. Myslela si, že je jedním z jeho sentimentálních náhražek života, který nikdy nežil. Její srdce bilo jako o závod. Srdce, které právě roztříštil na tisíce kousků.

Nick odešel přímo pod studenou sprchu. Poté vyšel ze sprchového koutu, opřel se rukama o umyvadlo a díval se na sebe do zrcadla. Znova si v hlavě přehrával slova, která řekl Anně. Nemohl uvěřit, že ta slova vyslovil. Tak dlouho dusil své city k tomu dítěti hluboko ve svém nitru, ale tentokrát z něj vyletěly jako blesk.

Co to s tebou, sakra, je, Matsudo? Tohle si Anna nezasloužila. Ale jak najít způsob, abych mohl být zároveň s ní, ale i Aliciou a naším dítětem? Anně jsem dal slib. Ale Aliciu nemůžu nechat jít. Nemůžu se dál dívat, jak mi ji před očima přebírá ten cucák! A ze vzteku shrnul poličku s kartáčkem na zuby a ostatní hygienou. Podíval se znovu do zrcadla, ale uhnul pohledem. Nemohl se podívat sám sobě do očí. Sám před sebou se styděl. Ten muž v zrcadle měl příliš mnoho tajemství a příliš mnoho výčitek, aby je Nick mohl nadále sdílet.

Alicia jela druhý den ráno taxíkem do hotelu a přemýšlela nad tím, co jí poradila Kate. Bezduše hleděla z okna a lámala si hlavu nad tím, jak konečně ukončit tu velkou lež, která od začátku provází jejich vztah s Nickem.

Katie má pravdu. Je jedno, kdo to Anně řekne, lež zůstane stejnou lží. A my lháři, kteří se jí provinili. Je jedno, kdo z nás jí to řekne, bude nás nenávidět oba tak jako tak.

„Pane,“ nahnula se k taxikáři, prošedivělému muži s knírkem „otočte to, jedeme zpět do Malibu.“ „Jak je libo, paninko.“

Taxikář ji vysadil u Nickova domu. Když vystoupila, zastavila se před bránou, aby se zhluboka nadechla. *A je to tady, okamžik pravdy.* Pomyslela si. Nervozitou se jí podlamovala kolena. *Musí to být.* Vydechla si. *Je to pro správnou věc.*

A tak se plížila k domu. Tři dekorativní schodky šla nejistými pomalými kroky. Byly to jen tři schody, ale jí to připadalo, jako by stoupala po schodech Eiffelovy věže. Na vrcholu ji však nečekal nádherný výhled na Paříž, ale hluboký pád do propasti zatracení.

Když chtěla zaklepat na dveře, prudkým pohybem je otevřel Nick a málem do ní vrazil. „Ty?!“ podivil se. „Jdu za Annou, odstup mi z cesty, prosím.“ A chtěla vejít. Nick jí však stále clonil. „A co jí chceš? Není na tom dnes dobře. Zamkla se v pokoji, přijď jindy. Nechce s nikým mluvit.“ Snažil se jí nepřímou vyhodit. „Zřejmě jsi jí řekl něco, co ji ranilo.“ „Neblbni,“ procedil mezi zuby ironicky, „ta nemá srdce, nelze ji ranit. Nezáleží jí na nikom a na ničem. Už nevidí nic. Jen svou bolest a viní z ní všechny okolo.“ „I přes to, nech mě projít,“ řekla důrazně. Nick si vydechl a po chvíli ji pustil. Díval se jí pokorně do očí. Viděl v nich zlost, zlost z bolesti, jíž byl příčinou. Neřekla však ani slovo, ani jedna narážka na jejich včerejší hádku. Kvůli němu jela přes půl města jako zmoklá slepice. Proč mu za to nevynadá? *Jen ty oči. Její oči plný výčitek, že jsem obrátil její život naruby.* A slova, která se ztrácela v ozvěně. Echo s významem lásky už nebylo ani slyšet. Jen výčitky a bolest. Sledoval ji, jak odchází. Ani se nerozloučila. Polohlasem řekl „na shledanou“, ale nemělo to žádný smysl. V současné situaci žádná *shledaná* v blízké době nehrozila.

Proto vyšel z domu a pokračoval ve své cestě do hotelu. Před prahem dveří byl roztržitý, protože nestíhal. Podrážděný z rozhovoru z minulého večera. A naštvaný sám na sebe. Avšak co práh překročil, upadl do deprese ze smutku, že byl příčinou bolesti dvou žen, které ve svém životě nejvíc miloval.

Alicia nesměle zaklepała na dveře Anniny ložnice. Nedostalo se jí žádné odezvy, proto zaklepała rázněji.

„Dále, je otevřeno.“ Alicia vešla, ale zprvu nikoho neviděla. Pokračovala dále do pokoje. Anna seděla za postelí, opřená o ni na zemi. Její oči byly rudé a tváře mokré od pláče.

Alicia si neohrabaně sedla vedle ní. „Smím se zeptat, kvůli čemu jste se pohádali?“ „To je tak vidět, že jsme se pohádali?“ Vztyčila oči podlité slzami ke stropu. „Potkala jsem se s Nickem ve dveřích, málem mě srazil k zemi.“ „Ne...“ Opřela se hlavou v mírném záklonu o hranu postele. „Hádka ne. Ne dnes. Ale jen jsem sklidila to, co jsem zasela. A tobě dlužím omluvu.“ „Mně?“ podivila se Alicia. „Když Nick přišel s tou adopcí... Bála jsem se, že ho ztratím. Ty, tvoje dítě a Nick – Dokonalá rodinka. Docela ti závidím.“ Podívala se jí smutně do očí. „Co, prosím tě? Tisíce kilometrů od rodiny, od přátel, navíc dítě bez otce. Není, co závidět.“ „Závidím ti tvoje mládí a život, co je před tebou,“ pousmála se bolestně Anna. „Možná proto střílím pod pás. Ale i přes to jsi tady, abych se necítila sama. Nevím proč... Zvědavost, výčitky... nebo mě máš možná opravdu ráda.“ A upřela na ni svůj tázavý pohled.

Alicia shlédla k zemi. Teď byl možná ten pravý moment. Snažila si v hlavě poskládat ta správná slova. „Vím, že něco mezi vámi je. To, jak se na tebe Nick dívá... jeho oči ve chvíli, kdy o tobě mluví... Má tě opravdu rád.“ A Alicia se začervenala. Poté odvrátila pohled. „Ale i tobě se Nick líbí, nemusíš se stydět. Bavme se otevřeně. Kdybych tu nebyla já, možná byste spolu začali chodit. Ale já jsem ta překážka, je to tak?“ zeptala se nezastřeně. Alicia uronila slzu. „Nick je dobrý člověk. Ale poslední dobou mě jeho chování spíše odrazuje. Nejsm si

jistá, jestli bych mohla být s mužem, kolem něhož je tolik klamstev.“ „Ale už jsi o tom někdy uvažovala.“ Odpověděla za ni Anna a Alicia si provinile vydechla.

„Nechci tě tu zpovídat, je mi jasné, že Nick po tobě určitě vyjel, v tomhle tom je sobeckej nadřazený prasák. Je mu jedno, že má doma nemocnou ženu. Ale ani já na tom nejsem bez viny, vychovala jsem si ho tak. Jen ty jsi tu ta poslední se špetkou cti a lidskosti.“ Alicia jen zavrtěla nesouhlasně hlavou a vzhlédla ke stropu. Přemýšlela, jestli má Annu nechat v její iluzi o nevinnosti vztahu mezi ní a Nickem nebo jestli jí má ještě více uvrhnout do propasti deprese, která Annu právě sžírala. „Brzy zemřu a Nick bude mít volnou ruku. Bude moct chodit, s kým chce. Otevřeně, bez skrývání. Bude ženy střídat, aniž by to musel tajit a tisk o něm bude říkat, že je borec, když klátí jednu za druhou.“ Uronila slzu.

„Proč jsi to nechala dojít tak daleko?“ zeptala se Alicia. „Proč jsem mu navrhla volný vztah?“ a Alicia kývla. „Řeknu ti tajemství, který jsem nikomu nikdy neřekla. Když jsem si Nicka brala...nemilovala jsem ho. Měla jsem ho ráda svým způsobem, ale nemilovala jsem ho. On byl zamilovanej až po uši.“ „Takže sis ho vzala ze soucitu?“ podívala se Alicia pohoršeně. „Vzala jsem si ho z rozumu. A nedívej se takhle, já měla své důvody.“ Shlédla k zemi a nervozitou si začala dělat nehty záděry. „Možná jsem se cítila provinile kvůli tomu potratu.“ „Potratu?“ podivila se hlasitě Alicia. „Tys byla těhotná?!“ a Anna dívajíc se do země kývla. „Čerstvě jsme oba dokončili vysokou a těžko jsem sháněla práci. Nick začal zrovna dělat design pro jednu reklamní agenturu. Když jsem mu řekla, že jsem těhotná...“ uronila slzu. „Nikdy na to nezapomenu. Chytl mě za ruce, podíval se mi upřímně do očí a řekl prostě: *Děkuju*.“ „Muselo ho to ranit, když jsi o dítě přišla.“ „Jo...“ zakroutila hlavou Anna. „Pořád vykládal, jak to zvládnem, jak si vezmeme půjčku, jak si přibere ještě druhé zaměstnání, až budu s dítětem doma... Pro tohle jsem nestudovala. Pro tohle mě rodiče nepodporovali, zatím co jsem dřela na univerzitě,“ otřela si slzy arogantně. „Cos udělala, proboha?“ zhrzila se Alicia. „Od začátku jsem to dítě nechtěla, ale Nick byl plný entusiasmů. Do týdne přišel o práci. Nemohla jsem se dívat, jak se náš super život řítí do propasti průměrnosti. Nebyla jsem připravená stát se matkou.“ „A tak sis to nechala vzít? Vaši rodiče by vás jistě podpořili a Nick...“ „- díky tomu se Nick stal jedním z nejslavnějších lidí na světě. I já jsem si částečně splnila svůj sen. Ali, kdybych mohla vrátit čas, vždycky bych se tak rozhodla.“ Podívala se jí rozhodně do očí. Aliciu polila hrůza. Anna nebyla tak nevinná, jak si o ní myslela. A možná ani Nick nebyl jedinej bastard, který zničil jejich manželství.

„Nicka to muselo zničit.“ namítla. „Nick...“ vydechla si Anna. „Časem přijal moje rozhodnutí, pochopil, že mateřství není pro mě stěžejním cílem. Požádal mě o ruku a přijal mé stanovisko. Ale v ten den, když jsem mu oznámila, co jsem učinila, uvnitř Nicka cosi zemřelo. Ale nikdy mi to nevyčetl, ne slovy a ne úmyslně, on... Tuto ránu hojila láska. Tedy až do teď.“ A podívala se Alicii hluboko do očí. „Nick už ke mně nic necítí, proto není dne, aby mi nepřipomněl můj poklesek.“ „Musel být ale smířený s tím, že asi těžko změníš názor.“ „Nick mě jako jediný bral takovou, jaká jsem. Dal mi svobodu v mojí práci a do ničeho mě nenutil. Vždycky snil o hromadě dětí, ale nikdy si nestěžoval. Až když jsem onemocněla, tak jsem pochopila, co je to láska. Nick mě naučil lásce. Ale já z něj udělala kus ledu. Víš, Ali, chtěla bych ještě zažít ten plamen, to teplo na hrudi, když se zamiluješ a on miluje tebe. Chtěla bych vyjít mezi lidi a líbit se jim. Chci se zase cítit jako žena, jestli víš, jak to myslím.“ A na chvíli se odmlčela. Obě ženy hleděly do země.

Ale pak Alicia dostala nápad a bez vysvětlování zavolala Kate do salonu.

Nick byl v hotelu dříve a tak učil hrát na klavír malou Palomitu, která tu opět byla s dětmi, které cvičily alegorické divadelní představení. Naučil ji stupnici jedné oktávy a pak jí učil pěstičkami hrát na černých klávesách. Maličká ho soustředěně pozorovala a napodobovala. Nick byl vděčný, že může předat své zkušenosti tak učenlivé holčičce.

„Jde ti to moc dobře.“ Pochválil ji, když pěstičkou zahrála jednoduchou melodií, kterou jí před tím předehrál. Palomita otočila hlavu a podívala se na něj svými velkýma očima. „Budu moct v nebi taky hrát na klavír?“ „Jak jsi na to přišla?!“ vyhrkl ze sebe překvapeně. „Máma říkala, že brzy půjdu do nebe, tak bych chtěla, aby tam měli taky takový klavír, abych se tam nenudila. Chtěla bych být jednou taky slavná jako teta Alicia. Někdy zavřu oči a představuju si, že hraju na koncertě, takto.“ A holčička zavřela oči a ve vzduchu napodobovala hru na klávesy. Nick ji z lítosti objal a políbil ve vlasech. „Ty můj andílku... To víš, že budeš slavná a jednou si spolu zahrajeme.“ „Vážně?“ Rozzářily se jí oči. „No to je jasná věc!“ zvolal. „Seš nejlepší, strejdo Nicku!“ A pověsila se na něj. Probudil v ní naději a ohromnou radost. Pohládl ji ve vlasech.

Sám věděl, že se nic takového nestane. Znovu si uvědomil, že milosrdné lži jsou užitečnější než krutá pravda, která ho bodala u srdce. Přesto se na tu malou princeznu usmíval. Nemohl dopustit, aby její velké, štěstím jiskřivé oči zalily slzy. Tančila před ním své dětské tanečky s nevinným úsměvem. Jak by mohl vzít iluze tak nevinné duši? K čemu je tedy pravda a proč jsou všechny lži tak jednomyslně odmítané?

Proč to musí být mezi námi jen černobílé? Musí existovat kompromis, ve kterém je Anna šťastná, a my dva s Aliciou jsme zase spolu.

Jak Alicia zařídila, Kate všeho nechala a přijela do residence Matsudových. Od té doby měla Anna zakázáno otevřít oči. Zpočátku byla velmi nedůvěřivá, ale pak se jen nechala vést. Opravdu vydržela mít téměř hodinu zavřené oči, zatímco jí Katie líčila. A výsledek byl k nepoznání. Její vysušenou našedlou pleť oživil svěží make-up a broskvová tvářenka. Její oči byly zvýrazněné nabarveným obočím, decentním kouřovým líčením a nalepenými řasami, které vypadaly jako pravé. Rudá rtěnka dodávala jejím rtům smysluplnost. A její vlasy – mikádo barvy mahagonového dřeva zakrylo jejího kaštanového ježečka. Vypadala nádherně. Po nemoci ani stopa.

„Wow...“ podotkla. „Nevím, co říct...“ prohlížela šokovaně svůj odraz v zrcadle. „Katie má obrovský talent.“ Usmála se Alicia. „To snad ani nejsem já.“ Sklopila oči Anna. „Tohle jsi ty,“ řekla Kate. „Ty ve svém nitru. Jsi nádherná.“ A všechny tři se s úžasem dívaly do zrcadla. „Ale i tak je to k ničemu. Proč bych se měla zkrášlovat, když to nikdo neocení?“ „A kdo říká, že ne?“ zamrkala šibalsky Alicia.

Věděla, že na venkově právě probíhá festival pouličního umění v rámci francouzských dní.

Všechny tři dámy vyrazily na pouliční divadlo. Seděly u stolku, popíjely Chardonnay a dobře se bavily. Anna měla na sobě své nejkrásnější květované šaty a cítila po dlouhé době, že jejím tělem i duší prostoupil život. Dámy popíjely a švitořily. Hodnotily muže v jejich blízkém okolí a velmi dobře se bavily. Neostýchaly se zajít ani do intimních detailů. Naproti seděl muž, a když ho právě hodnotily, podíval se a pokýval na Annu. Ta se začervenala a

Alicia s Kate se začaly smát. Ann poté taky. „Raději objednáím další drink.“ A pomaličku šla k baru.

Když zaplatila, přisedl si k ní ten muž, na kterého před tím kývala. Nesměle požádal o dovolení se posadit. „Ještě jsem Vás tu neviděl, jste tu nová?“ začal nezávazný rozhovor. „Ne, jsem z L. A. Přijely jsme s přítelkyněmi jen na otočku.“ Odpověděla nesměle a napila se drinku. Muž, urostlý sympatický blondák, hladce oholený, si objednal to samé. „Měli byste tu zůstat, každý den nabízí bohatý a pestrý program. Tedy pokud jste fanynkami francouzského folkloru...“

Alicia a Kate je z povzdálí pozorovaly. „Myslela jsem, že jí řekneš pravdu,“ podotkla Katie. „To já taky, ale kdybys ji viděla, v jakém stavu jsem ji našla... Věř mi, jen by ji to dorazilo.“ „Takže milosrdné lhaní bude pokračovat dál?“ „Nejspíš se vrátím do Paříže. Plánuju to delší dobu. Vlastně už jsem rozhodnutá.“ Sklopila zrak. Na klíně svírala kabelku, která se třepotala vlivem vibračního vyzvánění telefonu. „To sebou nosíš vibrátor?“ reagovala Katie na otravný zvuk. Alicia se pousmála a vytáhla mobil, který vypnula. „To mi jen volá Nick. Celý den se mi snaží dovolat.“ „Mělas mu říct, že jedeme na venkov.“ „A poslouchat jeho zákazy, že Anna nesmí kvůli infekci vytáhnout paty z domu? To jí raději daruju vzpomínku na úžasný den a ty kecy už nějak strávím pak. Podívej, bez zábran se baví s cizím mužem, tak sebevědomě, šťastně a přitom nevinně. To by doma nezažila.“ „Víš, že to znamená další hádku? Neměla by ses mezi ně plést.“ varovala ji Kate. „Já vím, ale vidíš její šťastný oči? Ten průser za to stojí.“

Dámy se vrátily pozdě v noci. Ale i přes to na ně Nick čekal v hale. Jejich švitořivý smích utvrdil jeho kyselý obličej. První vešla do obývacího pokoje Anna a tak jí šel naproti. Byl naštvaný a strachy bez sebe. Ale jak ji uviděl v těch elegantních šatech, paruce a svůdném make-upu, chvíli zůstal stát jako opařený. Zprvu ji nepoznal, její znovu nalezená krása mu vyrazila dech.

Anna se zastavila několik kroků před ním a spokojeně se usmála. Cítila, že se mu líbí. Nick byl v úžasu.

Ale jakmile za Annou přišla Alicia, sraštil obočí a všechn vztek se mu opět nalil do cév.

„Co to mělo znamenat?!“ začal ostře. „Uklidni se, jen jsme byly venku,“ řekla Anna. „A bylo to super,“ dodala šťastně. „Jen venku?!“ zopakoval.

„Nevyšiluj, tatko,“ začala Alicia, „však se nic nestalo.“ „Nemám vyšilovat?!“ přistoupil k Alicii. „Naštěstí se nic nestalo! Co kdyby byla v kontaktu s infikovaným člověkem – i blbá rýma by jí mohla způsobit zápal plic! Málem jsem umřel strachy!“

„Tak proč jsi nezavolał?“ zeptala se Anna. „To by musel tady někdo zvedat telefony!“ kývl vyčítavě na Aliciu, která vyvrátila oči v sloup. „Nezlob se na ni,“ hájila ji Ann, „Měla jsem ti zavolat já.“ „Přestaň jí bránit a jdi si laskavě smejt to svinstvo z obličeje!“ Anně vytryskly slzy. Ale mlčky utekla do svého pokoje.

Alicia založila ruce: „Teď seš spokojenej?! Zkazils jí nejšťastnější den za posledních pět let, vážně gratuluju!“ řekla ironicky. „Jakým právem jsi ji vzala ven a tím ohrozila její život?!“ „Proboha, Nicku, kolikrát to ještě musíš slyšet, abys to pochopil?! Ona umírá, tím že jí zavřeš doma, jí život nezachrániš. Nech ji užít si poslední dny, který jí zbývají. Byla tak šťastná, měls ji dnes vidět...“ „-Dost! Jsi snad lékař, že soudíš, co je pro ni nejlepší?! Tohle

bylo naposledy, rozumíš?! Už tě tu nechci vidět!“ „Tak fajn!“ procedila Alicia, uchopila kabelku a s prásknutím dveří odešla.

Nick těžce usedl do gauče a chytl se za hlavu. Nesnášel, když ho Alicia pořád provokovala. Jako pubertální fracek šla silně proti proudu vůle rodiče. Přesto ale věděl, že má pravdu. Věděla to ta část Nickova srdce, která se pomalu smířila s Anniným osudem.

Když po čase přišel do Anniny ložnice, seděla na posteli v županu a šátku, odličená. Vše bylo na pohled při starém. Avšak rána, kterou Nick způsobil, byla stále hlubší. Nick si k ní přisedl. Ona se prohrabávala kosmetickou taštičkou, přičemž se snažila manžela ignorovat. Nick se na ni provinile díval.

„Zachoval jsem se jako idiot. Ale pochop, měl jsem o tebe strach. Nikdy nechodíš ven a najednou jsi byla pryč. Co by sis myslela ty?“ „U tebe je to snadné,“ zapnula zip kosmetické tašky, „žes šel za děvkama.“ A Nick dal oči v sloup. Trpělivě vydechl. „A taky se mi nelíbí, že na slovo posloucháš Aliciu. Myslí si, že ví všechno nejlíp, ale...“ „- A ty jsi snad jiný?!“ vyčetla mu. „Alicia mě chápe takovou, jaká jsem, opravdu vnímá má přání. Letmo jsem se zmínila o psovi a teď mám nejlepšího kamaráda. Zmínila jsem se, že chci alespoň jednou ještě zažít tu jiskru života a ona neváhala zavolat Kate, aby ze mě udělala krásnou ženu, kterou jsem dříve bývala. Byly jsme na divadle a pak jsme pily víno. Sakra Nicku, dnes se mnou flirtoval cizí muž. Po dlouhé době se na mě díval jako na ženu, s touhou a vzrušením. Ne jako na květinu, která musí být zavřená v tomto skleněném zámku.“ A chvíli se odmlčeli.

Anna se dívala na Nicka s očekáváním, že promluví. Ale on hleděl stranou. Po chvíli se nadechl: „Takže tys pila víno? Máš zakázaný alkohol.“ Anniny oči zalily slzy. „To je vše co řekneš po tom, že jsem koketovala s cizím chlapem?“ „A co bych měl říkat?“ podíval se jí do očí. „Když se na tebe díval, viděl make-up a umělé vlasy. Přesto že jsi byla nádherná, a to mi věř, když jsem tě uviděl v hale, tak...“ chytl ji za ruce. „Přesto neviděl, jaká jsi uvnitř, a to můžu vidět jen já. Nebyl po tvém boku v dobrém ani zlém, při úspěchu ani pádu a nebude tě držet za ruku v onen den. Já ano. Proto laskavě přestaň poslouchat vrtochy hormonů poblázněné husy a začni se chovat jako dospělá žena.“ Odvrhl její ruku a rychlými kroky odešel.

Alicia si doma uvařila teplé kakao a v obýváku sledovala elektrický krb. Zlaté a oranžové barvy jí připomínaly radost a štěstí v očích Anny, když se mohla zúčastnit dnešního odpoledne. Alicia měla ze sebe dobrý pocit, když spolu s Kate Annu rozptýlily. Naopak rudá barva plamene připomínala Nickův hněv. Ta jízlivá slova, při kterých ji vyhodil z domu.

Copak asi řekl Anně... Říkala si v duchu. Měla jsem Nickovi zavolat, na svůj strach i hněv měl plné právo. Copak ji ale může držet pod zámek až do soudního dne? To on by ji měl vodit po divadlech a kulturních akcích! Na jeho místě bych se snažila strávit s milovaným člověkem každou sekundu. Ale těžko říct... Možná před pěti lety byl stejně odhodlaný. Povzdechla si. Měla bych Annie zavolat a zjistit, jestli je v pořádku.

Anna dlouho nemohla usnout. Přepínala kanály na televizi ve své ložnici. Když nic nevybrala, obrazovku vypnula. Poté se zahleděla na bustu, která nesla mahagonovou paruku. Vstala a paruku vzala do rukou. Lesklé vlasy si proplétala mezi prsty a s úsměvem vzpomínala na chvíli, kdy se zapovídala s neznámým mužem. Zasnula se při vzpomínce na jeho sladký úsměv.

Její rozjímání ale vyrušil mobilní telefon. Anna přijala hovor s vděčným úsměvem.

„Ahoj, Annie,“ pozdravila ji Alicia do aparátu. „Jen jsem chtěla vědět, jestli jsi OK.“

„Jo, v pohodě, nedělej si starosti.“

„Omlouvám se, měl to být tvůj den. Nedomyslela jsem následky. Nebo jsem je spíš ignorovala,“ říkala provinile.

„Není to tvá chyba, Nick je můj manžel, to já jsem mu měla zavolat, kde jsem. Ale popravdě, ani jsem si na něj nevzpomněla. Vlastně bych ti měla poděkovat.“

„To nemusíš, hlavně, jestli se ti to alespoň trochu líbilo,“ řekla Alicia nezištně.

„Blázníš, bylo to úžasné!“ A padla zády na postel. „Ten jeho úsměv...“ zasnila se Anna. „Po letech jsem byla zase žádaná a tak svobodná!“ říkala nadšeně. „Jako by mi někdo sejmul z hrudi obrovský balvan a já mohla znovu volně dýchat.“

„Tak to jsem ráda,“ pousmála se Alicia. „Můžeme to zopakovat, až se dědula trochu uklidní,“ řekla s nadsázkou a Anna se rozesmála. Bylo jí jedno, že se pohádala s Nickem, zažila báječný den se dvěma kamarádkami mezi lidmi, aniž by na ni někdo hloupě zíral. Naopak, dívali se na ni jako na krásnou ženu, ze které vyzařovalo sebevědomí. Na ženu, která byla plná života.

Alicia a Nick spolu komunikovali jen na pracovní úrovni. Organizační záležitosti vyřizovali skrz asistenty. Avšak jedna věc zprostředkovaně vyřešit nešla.

Zkoušeli spolu píseň pro Annu. Nick hrál na klavír a Alicia zpívala krásně a čistě. Občas Nick jejich zkoušku přerušil a poradil jí, jak by měla lépe s hlasem pracovat. Ve skutečnosti chtěl jen navázat rozhovor. Ale Alicia na jeho připomínky nereagovala. Pokorně vykonala vše, co jí řekl, až jí už neměl co vytknout. Závěrem si píseň zahráli bez přerušení o začátku do konce. Vše bylo perfektní.

„Výborně,“ zavřel noty, „takhle, když to půjde na ostro, tak...“ Ale přerušilo ho prásknutí těžkých zákulisních dveří. Alicia už byla pryč.

A pokračovalo to tak i další den. Na jejich zkoušku se Alicia ani nedostavila. A tak Nick čekal a čekal. Osamocen v sále v přítomnosti světla hrál na klavír skladbu, kterou napsal ještě pro album Holy Divers, na jehož vydání se ovšem nepodílel. Hrál depresivní skladbu o vyhaslé lásce a vystřízlivění ze zdánlivě silného vztahu. Tato skladba střídala jemné i velmi silné pasáže. V mírně rychlém tempu střídala všechny prsty, jež jemně klouzaly po klávesách jako slzy stékající po jeho tváři.

„Měla bys tam jít.“ poučoval Anthony kamarádku, s níž se schovávala v kavárně hotelu. Už si objednala třetí vodu, jen, aby nemusela na zkoušku zpěvu. „Seru na něj,“ čertila se, „stejně mě zas bude jen komandovat. Kdybys ho slyšel, jak je urýpanej... To se tu raděj budu opíjet vodou.“ „Aby ti v žaludku za chvíli nekuňkaly žáby,“ zasmál se Anthony. Alicia s úsměvem shlédla. „Už mu nebudu dělat samaritána. Cokoli udělám, je špatně. Konec. Finito, ende.“ A napila se vody. „Stejně to dopadne jak dycky – udělá smutný oči a než se rozkoukáš, budeš v obýváku na všech čtyřech.“ A šibalsky mrkl. Alicia ho praštila přes rameno. „Hey! Kdo ti řekl, že jsem byla na všech čtyřech a v obýváku?!“ „No... Jen hádám. A byla? Povídej, jaký to bylo?“ „Anthony! Posloucháš naše hovory s Kate!“ „Nemůžu za to, co mi vítr zavane do skladu.“ A Alicia ho znovu praštila.

„Mimochodem, mezi mnou a Nickem nebylo nic skoro čtyři měsíce.“ „A možná to je ten problém,“ ukázal na ni. „Potřebujete sex. Vy oba.“ Alicia se nadechla a vydechla. Přimhouřila oči, které upřela na Anthonyho. „Hlásíš se snad dobrovolně?“ „No,“ zapřel se rukou o stůl a zhoupl se na židli, „což o to, ale nerad bych měl rozbitou hubu od jednoho

z tvých exmilenců.“ A Alicia se pousmála. „Ale pokud po mně tak vroucně toužíš, přijď se na mě v sobotu podívat do Big Beatu, hráme tam pro pár přátel. Vlezný je dobrovolný. Po koncertě můžeš přijít do šatny a něco provedeme s tou tvou nedůtklivostí,“ zamrkal šibalsky. Alicia se rozesmála. „Ráda si vás poslechnu v klubu. Ale po koncertě jedu hned domů. Sama.“ „Ale samozřejmě.“ A mrkl. „Hey!“ Praštila ho.